

VILJA IKKI LIVA LÍVIÐ GRUNDAÐ Á LYGN

FØROYINGAR ERU IKKI **HOMOFOBISKIR**. TAÐ STAÐFESTA FØROYSKI **SNORRI HANSEN** OG **LIONEL MOUFFE HANSEN**, SUM FYRI GÓÐUM **HÁLVUMTRÍÐJA** ÁRI SÍÐANI **GIFTUST** Í GARRE GAMBAROGNO Í **SVEITS** VIÐ 80 FØROYINGUM SUM **BRÚDLEYPSGESTUM**. – VIT HAVA **GÓÐTIKIÐ**, HVØRJIR VIT ERU, OG VIT **VILJA** IKKI LIVA **OKKARA** LÍV GRUNDAÐ Á EINA **LYGN**, SIGA **SNORRI** OG **LIONEL**

SAMRØÐA

Leo Poulsen
leo@sosialurin.fo

Snorri Hansen er elstur av fyra beiggjum, og hansara uppvøkstur í Nólsoy var sum hjá dreingjum flest.

– Eg minnst barnaárin sum góð og trygg. Eg vaks upp sum allir aðrir dreingir og spældi við bilar og bátar sum hinir, sigur Snorri Hansen.

Við at líta aftur um bak minnst mammu, Malan Hansen, tó, at Snorri ofta spældi við gentur, í nógv størri mun enn hinir triggir beiggjarnir seinni gjørdur.

Øll barnaárin gingu, uttan at Snorri á nakran hátt kendi seg nakað øðrvísi enn øll hini dreingjabørnini, sum runnu runt í nólsoyargeilum. Men tá hann var um 15 ára aldur, merkti hann, at hann ikki longur hevði somu áhugamál, sum hinir dreingirnir.

– Eg dugi ikki heilt at seta orð á tað, men eg visti bara, at eg ikki longur var sum hinir dreingirnir. Gentur var bara nakað, sum eg metti sum vinir og einki meira. Eg var ikki áhugaður í teimum á annan hátt, sigur Snorri Hansen.

Hann bara visti við sær sjálvum, at soleiðis var hann mentur, men tað var langt frá, at hann vildi gera onnur varug við, at hann var samkyntur.

– Eg hevði als ongan vaghuga av, at Snorri var samkyntur, fyrr enn fyri seks árum síðani, tá hann á fyrsta sinni vitjaði heima í Nólsoy og hevði Lionel við, sigur Malan Hansen.

Tað má tí sigast, at Snorri gekk

stillisliga við hurðunum øll hesi árin, frá tí hann var 15, til hann sum 29 ára gamal á fyrsta sinni lat mammu skilja, hvør hann í veruleikanum var kynsliga.

Einki homofobia

Tað er ikki altíð, at ein hugsar um smálutirnar, men tá Malan hyggur í bakspiglin, dugir hon væl at siggja, at har var okkurt í uppvækstrinum kortini.

– Nú, tá eg hugsi um tað, hevði hann ógvuliga nógvur damuvinir, sigur Malan Hansen.

Snorri spældi tó ongantíð við dukkur í sínum uppvækstri.

– Nei, tað forbjóðaði seg sjálvt, tí her vóru ongantíð nakrar dukkur í húsinum, sigur Malan.

Sjálvur heldur Snorri ikki, at hendan kollveltandi avdúkingin – at hann var samkyntur – ávirkaði hansara lív á nevni verðan hátt.

– Teir allar flestu av mínum vinmonnum – og vinkonum – vistu beinanvegin, hvussu vorðið var, men har var ongantíð nakað. Øll góðtøku tað uttan at blunka, sigur Snorri.

Hann avsannar eisini mytuna um, at føroyingar eru eitt homofobiskt fólkaslag.

– Eg haldi, eg kann siga, at eg ongantíð havi upplivað nakað »óbehagiligt«, orsakað av mínari kynsligu orientering, staðfestir Snorri.

Tó minnst Malan tvær hendingar, har føroyskur mótvilji kom fram. Aðru ferðina var ein nólsoyingur beinleiðis farin í slagsmál fyri at verja sín móti verbalum ágangi í Havn, og eina aðru

ferð var onkur komin á gátt í heiminum í Nólsoy og verið ljótur í muninum.

Men tað er so tað einasta, sum Snorri hevur upplivað, og tað er einki aftur ímóti tí, eitt nú politisk ósemja kann føra til.

Hittust á jarnbreytarstøðini

Men eitt er, hvussu ein, ið skilur seg frá mongdini, verður viðfarin í einum rímliga vardum umhvørvi, sum Nólsoy er.

– Eg merkti ongantíð nakað heldur, eftir at eg var farin til Havnar í læru, so at føroyingar ikki hava virðing fyri samkyntum er í hvussu er nakað, eg einki kenni til, sigur Snorri.

Eftir lokna útbúgving sum bakari starvaðist Snorri í eina tíð í Føroyum, men so leitaði hann sær til Danmarkar at arbeiða. Og tað skuldi vísa seg at vera eitt heppið lívsval, tí tað var har, hann møtti Lionel Mouffe.

– Ja, vit hittust tilvildarlíga á jarnbreytarstøðini í Keypmannahavn, og í fyrsta umfari drukku vit ein kopp av kaffi saman, sigur Snorri.

Lionel hevði tá arbeitt hjá Deutsche Bahn í trý ár, og hesin fyrsti koppurin av kaffi sannførdi teir báðar um, at tað kundi verið hugaligt at hitast aftur, so um kvøldið fóru teir út at eta ein døgurða saman á einari eysturlendskari matstovu, og ein kann næstan siga, at teir hava verið saman líka síðani.

Tað gekk so eitt ár, har teir báðir hittust javnan, og við tíðini gjørdust partnarar.

– Tíðin kom so, at vit máttu taka eina avgerð. Snorri vildi fegin hava

meg at koma til Keypmannahavnar at búgva, meðan eg í mínum lag royndi at lokka hann vil Sveis. Og tað endaði við, at hann játtaði, sigur Lionel.

Og tað er avgjört nakað, ið Snorri ikki angrar.

Varnaðist tíðliga

Tað var eisini eftir, at teir høvdu verið saman í eitt ár, at Snorri á fyrsta sinni tók Lionel heim til Føroya at vitja. Hetta var á júlum 2005.

– Eg gjørdist púra ovfarin av, hvussu væl eg varð móttikin. Øll vóru líka blið við meg og tóku móti mær við opnum ørmum, og eg kendi, at eg beinanvegin varð góðtíkin sum ein partur av familjuni, sigur Lionel Mouffe.

Og tað hevði stóra ávirkan á belgjaran.

– Tað kendist, sum nólsoyingar tóku ímóti mær sum sínum egna barni. Eg væntaði als ikki, at tað fór at verða soleiðis, sigur Lionel.

Hann sigur, at Belgia átti at verið munandi meira opinsinnað, tí har hevur eitt nú verið loyvt hjá samkyntum at gifta seg í 10-15 ár.

– Mín familja royndi at halda tað goymt, at eg eri samkyntur, tí serliga pápi mín hugsaði so nógv um undømi. So at koma her, og øll bara góðtaka meg, sum eg eri, uttan at seta spurnartekin, er bara ótrúligt, sigur Lionel.

Hjá honum var tað eitt sindur øðrvísi at finna út av, at hann var samkyntur.

– Eg visti tað heilt frá barnsbeini av. Tað er ikki soleiðis, at tú vaknar ein morgunin og sigur »Hey, eg eri samkyntur«. Men eg hugsi, eg havi verið